

Recensie de Volkskrant ★★★★★ SOEKARNO

De voorstelling 'Soekarno' brengt de eerste Indonesische president heel dichtbij

Het stuk bestaat uit twee monologen, van Bo Tarenskeen als de jonge en Esther Scheldwacht als de oudere Soekarno. De eerste is kwetsbaar, de tweede is heerlijk over de top, als leider wiens succes hem naar het hoofd is gestegen.

In de voorstelling *Soekarno* van Het Nationale Theater duikt theatermaker Bo Tarenskeen in het hoofd van de eerste president van Indonesië. Door middel van twee intrigerende monologen, gespeeld door Tarenskeen en Esther Scheldwacht, illustreert hij een antikoloniale, flamboyante en later ook dictatoriale Soekarno, wiens bestaan werd gedefinieerd door zijn strijd voor soevereiniteit.

In het eerste deel staat Tarenskeen op een kaal podium en is hij voortdurend omringd door toneelrook, alsof Soekarno uit de dood is herrezen. Deftig en zelfbewust, met een jasje over zijn arm, vertelt hij als de jonge leider van de Indonesische nationalistische beweging over de lange aanloop naar de onafhankelijkheidsverklaring in 1945, die hij vlak na de Japanse capitulatie uitsprak.

Met subtiel spel en een zachte stem houdt Tarenskeen je een uur lang geboeid door zijn meanderende monoloog. Daarin lepelt hij niet louter historische feiten op, zoals dat Soekarno de Japanse bezetter 'te vriend' houdt om de witte bezetter 'te overwinnen'. Tarenskeen geeft ook ruimte aan Soekarno's liefde voor de Nederlandse literatuur en theater en laat hem fantaseren over optreden in een Nederlandse schouwburg, waardoor de jonge politicus heel dichtbij komt.

Na een uur geeft Tarenskeen het podium aan de weergaloze Esther Scheldwacht.

Theaterlampen beginnen feller te branden en te draaien en er klinkt een islamitisch gebed. Op een moderne technobeat komt Scheldwacht energiek op, gekleed in een presidentieel uniform.

Scheldwacht geeft een haast satirische vertolking van een door de wol geverfde Soekarno. Het is 1967 en deze leider heeft dictatoriale trekken, deelt heerlijke sneren uit naar collega's, schept op over dansen met beroemde vrouwen en over de pers die maar geen genoeg van hem krijgt.

De twee Soekarno's creëren samen niet alleen een gelaagd portret van een ietwat vergeten politicus, maar ook boeiend en bijzonder geslaagd theater.